

Arrest

nr. 162 312 van 18 februari 2016
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

en

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 december 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Hij verklaart minderjarig te zijn en wordt onder de hoede genomen van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie.

1.2. Uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Bulgarije op 18 oktober 2013 en in Hongarije op 27 november 2013.

1.3. Uit een medisch onderzoek op 10 december 2013 blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is, waardoor de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij komt te vervallen.

1.4. Op 3 februari 2014 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel een verzoek tot terugname aan de Hongaarse overheden als een verzoek tot overname aan de Bulgaarse overheden, gesteund op respectievelijk artikel 16, eerste lid, c en artikel 10, eerste lid van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.5. De Hongaarse overheden delen bij schrijven van 12 februari 2014 mee dat volgens hen de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag toekomt aan de Bulgaarse overheden.

1.6. De Bulgaarse overheden aanvaarden bij schrijven van 1 april 2014 de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 13, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.7. Op 23 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 05.12.2013 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. De betrokkene stelde bij zijn aanmelding te zijn geboren op 01.01.1996. De betrokkene werd op 05.12.2013 aangemeld bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de door de betrokkene verklaarde leeftijd. Een op 10.12.2013 verricht onderzoek wees uit dat de betrokkene op 10.12.2013 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. De op 05.12.2013 ingestelde voogdij werd op 19.12.2013 opgeheven.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 18.10.2013 werden geregistreerd in Bulgarije vanwege illegale binnenkomst en dat hij op 27.11.2013 asiel vroeg in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 16.01.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer twee maanden voor zijn aankomst in België verliet en via Iran naar Turkije reisde. Vanaf Turkije kan de betrokkene naar eigen zeggen zijn reisweg niet meer weergeven. Op een bepaald ogenblik kwam hij in Frankrijk aan. Vandaar reisde hij door naar België. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen melding van passages in Bulgarije en Hongarije. Hij stelde wel dat op een plaats -de betrokkene kan niet nader duiden waar- zijn vingerafdrukken werden geregistreerd, maar ontkende dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België elders asiel vroeg.

Op 03.02.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 01.04.2014 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat een oom langs vaderszijde zijn vlucht regelde en niet weet waarom hij precies naar België werd gebracht. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij naar eigen zeggen vreest te worden verwijderd naar Afghanistan door de Hongaarse instanties. Over Bulgarije meldde de betrokkene niets.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije, maar zei hij niets over Bulgarije.

In februari 2014 verzocht de betrokkene middels een schrijven van zijn raadsman de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hij stelde dat hij in Bulgarije en Hongarije aan een onmenselijke en vernederende behandeling werd onderworpen. In Bulgarije werd de betrokkene naar eigen zeggen in detentie gehouden, diende hij zich te ontkleden en moest hij vierentwintig uur in zijn onderbroek doorbrengen. Bij het schrijven werden de volgende documenten gevoegd : UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Observations on the current asylum system in Bulgaria", 02.01.2014 en BCHV-CBAR, "Dublin - Hongarije fiche", update 08.10.2013.

In mei 2014 verzocht de betrokkene andermaal via twee tussenkomsten van zijn raadsman de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. De betrokkene voert aan dat het UNHCR zich in een publicatie van april 2014 sceptisch toont ten opzichte van overdrachten aan Bulgarije. Verder verwijst hij naar een van april 2014 daterend rapport van Human Rights Watch ("Containment Plan, Bulgaria's Pushbacks and Detention of Syrian and Other-Asylum Seekers and Migrants"), waarin onder meer de teruggedrijving van vreemdelingen aan de grens en gebrekkige integratie van erkende vluchtelingen wordt gehekeld. Uit rapporten van Asylum Information Report (AIR), "National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014) en Amnesty International ("Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", maart 2014) blijkt volgens de

betrokkene dat zogenaamde geboekte vooruitgang niet duurzaam is (AIDA) en dat een opschorting van overdrachten aan Bulgarije nog steeds gerechtvaardigd is vanwege systemische tekortkomingen (Amnesty International).

Betreffende de bovenvermelde opmerkingen van de betrokkene betreffende het lot van asielzoekers in Bulgarije wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde ondermeer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra : "conditions observed in the centres have improved significantly in comparison with the situation observed in December 2013, particularly in the facility of Harmanli which currently accomodates more than 1000 people" (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra : "as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asyium procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asyium seekers" (pagina 13). Betreffende het door de betrokkene aangehaalde rapport van Human Rights Watch moet worden opgemerkt dat in dit rapport de situatie besproken wordt zoals die gold in Bulgarije in 2013. De inhoud van dit rapport doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van het boven vermelde rapport van het UNHCR van 01.04.2014.

Het bovenvermelde rapport van Amnesty International is de neerslag van een bezoek -een "follow up visit"- aan Bulgarije in maart 2014. De NGO erkent in het rapport de inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat.

Het bovenvermelde rapport van AIDA, dat een "update" is van een uit november 2013 daterend rapport, wijst op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onomwonden dat aan Bulgarije overgedragen personen toegang (of opnieuw toegang) krijgen tot de asielprocedure ("Asyium seekers who are returned from other member States in principle do not have any obstacies to access the asyium procedure in Bulgaria upon their return", alinea 2, pagina 24.

We signaleren dat het UNHCR in het rapport van april 2014 wel oproept tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een jonge alleenstaande man. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 16.01.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken verder op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Samenvattend kan dus niet worden besloten dat de betrokkene vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

De ons inziens overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Terwijl de auteurs van het AIDA-rapport geen aanbevelingen deden wat overdrachten betreft oordeelde het UNHCR dat de

gedane inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen de hervatting van overdrachten toeliet. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, wat betekent dat de betrokkene na overdracht aan Bulgarije een asielaanvraag zal kunnen indienen. Dit betekent tevens dat de Bulgaarse instanties, na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.8. Bij schrijven van 24 juni 2014 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Bulgaarse autoriteiten mee dat verzoeker is ondergedoken en stelt dat aldus de termijn van overdracht wordt verlengd tot achttien maanden, overeenkomstig artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 23 juni 2014 twee verzoekschriften heeft ingediend die erop zijn gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de thans bestreden beslissingen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet dienen de beroepen met nrs. 155 360 en 155 366 derhalve van rechtswege te worden gevoegd.

De vraag op grond van welk ingediend verzoekschrift de Raad thans uitspraak dient te doen, is in deze – gelet op hetgeen volgt, waaruit blijkt dat verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang wat de thans bestreden beslissingen betreft – niet langer relevant en hierop wordt dan ook niet verder ingegaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. De Raad wijst op de bepalingen van artikel 29, eerste en tweede van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Een overdracht door de verzoekende aan de verantwoordelijke lidstaat dient aldus in beginsel plaats te vinden uiterlijk binnen een termijn zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid van de Dublin III-verordening opschortende werking heeft. Deze termijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Bij het verstrijken van deze termijn vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Nu niet blijkt dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dient te worden aangenomen dat in casu de termijn van overdracht een aanvang nam met de aanvaarding door Bulgarije van het overnameverzoek op 1 april 2014. Rekening houdende met het gegeven dat verweerder bij schrijven van 24 juni 2014 de Bulgaarse autoriteiten meedeelde dat verzoeker was ondergedoken, hetgeen als dusdanig door verzoekers raadsman ter terechtzitting niet wordt betwist, werd de termijn van overdracht in casu verlengd tot achttien maanden. Ook deze verlengde, maximale termijn van overdracht is thans evenwel verstreken, waardoor de vaststelling zich opdringt dat België intussen verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Hierop gewezen ter terechtzitting geeft verzoeker aan akkoord te gaan met deze zienswijze. Verweerder op zijn beurt wijst allereerst op het arrest Petrosian van het Hof van Justitie van 29 januari 2009 (C19/08). Het Hof sprak zich in dit arrest evenwel uit over de aanvang van de overdrachtstermijn in de situatie waarin een rechter met een voorlopige beslissing de overdrachtsprocedure opschortte, situatie die zich in casu evenwel niet heeft voorgedaan. Verweerder verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting. Hij stelt vervolgens dat hij over de kwestie of de overdrachtstermijn al dan niet is verstreken geen standpunt kan innemen. Aldus weerlegt hij de voorgaande vaststelling niet.

3.3. De Raad stelt vast dat door het verstrijken van de maximumtermijn van overdracht van achttien maanden de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag is overgegaan op de Belgische overheden. Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de beslissing tot weigering van verblijf die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag of van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden werd.

De rechtstoestand van verzoeker is aldus ook gewijzigd aangezien de Bulgaarse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2014 dient derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd, waardoor ook niet blijkt dat er op een later tijdstip nog naar kan worden teruggegrepen.

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen. Ter terechtzitting geeft verzoeker ook niet aan dat hij alsnog een actueel belang kan doen gelden wat deze beslissingen betreft.

3.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 155 360 en 155 366 worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS